

ANDRE MAGPANTAY

Si Andre Magpantay ay kasalukuyang nag-aaral sa University of the Philippines, Diliman ng kursong BS Biology. Siya ay nagsilbing Editor-in-Chief ng dalawang opisyal na pahayagang pampaaralan noong siya’y elementarya at sekondarya. Siya ay tumanggap ng ilang parangal sa Campus Journalism kabilang na ang DIWA Most Outstanding Journalist Award, at dalawang Journalist of the Year Award na iginagawad ng kanyang dating kinabibilangang institusyon. Nagsusulat siya ng ilang maikling kwento, sanaysay, tula, dagli, at ilan pang malikhaing akda sa kanyang libheng oras.

SA MAPANGANIB NA LUNGSOD

Talamak sa balita sa radyo at TV ang karahasan sa lungsod. Kabilaan ang patayan, at kamakailan lamang ay isang babae ang ginahasa at pinatay sa isang madilim na eskinita. Narinig ni Joan ang balita na agad nagpakaba sa kanya.

Alas-kuwatro ng hapon hanggang alas-diyes ng gabi ang kaniyang duty. Matapos ang ilang oras ng pagsagot sa mga tawag, inipon niya ang mga gamit at kinakabahang bumalik pauwi.

Binilisan niya ang lakad na minsan ay nagiging takbo. Mabilis ang tibok ng puso ni Joan, para bang minsan ay may sumusunod at tumitingin sa kaniya.

Nang makarating sa bahay, binuksan niya ang radyo. May hinihintay siyang balita. Hintay... hintay... Subalit tila walang nabiktima sa araw na iyon. May kaunting payapang nadama si Joan, subalit naisip niyang kung walang biktima ay tiyak na may mabibiktima na naman sa ibang araw.

Kinabukasan ay umulit na naman ang siklo ng kaniyang araw. Umalis sa maliit na tirahan, pumasok sa opisina, at nang maggabi ay naglakad muli pauwi. Hawak sa kaniyang mga kamay ang isang pepper spray. Pakiramdam ni Joan ay nagmamasid at handang umatake ang kawatan. Dali-dali siyang tumakbo patungo sa kaniyang bahay.

Binuksan ang radyo. Wala na namang biktima.

Sa muli ay pumasok si Joan sa opisina. May isang sulat ang kaniyang nakita sa kaniyang cubicle. Nagbunga na lahat ng kanyang paghihirap: promoted siya bilang manager. Tataas nang kaunti ang sweldo, pinag-isipan niya kung aalis ba siya sa kasalukuyang tinitirhan.

Di niya namalayan na oras na pala ng kaniyang pag-uwi. Inisip niya na maaaring ito na ang pinakamasuwerte niyang araw. Di siya mapakali.

Natigilan siya nang makarating sa mapanganib na daan. Hinawakan ang pepper spray at dahan-dahang sinimulang maglakad. Mabilis ang tibok ng kaniyang puso na sinabayan ng malalalim na hininga. Bibilis nang kaunti sa kanyang paglalakad. May mga tinig sa paligid na di niya mawari kung guniguni. Nagtatakbo siya hanggang sa mapatid.

Tumingin siya sa likod. Nanlamig ang buong katawan ng dalaga nang makita sa dilim ang hulma ng isang lalaking papalapit.

Hinabol siya ng lalaki. Mabilis na tumakbo si Joan. Mabilis ang tibok ng puso ng dalaga: alam niyang ito na ang mga huling sandali niya sa mundo. Tiyak na mapapagaya siya sa babae sa radyo. Naramdaman niyang papalapit na ang lalaki, maaabutan siya nito.

Binagalan ni Joan ang takbo na di naglaon ay naging lakad. Nasa likuran na niya ang lalaki. Nang hawakan siya ng lalaki sa balikat ay ginamit niya ang pepper spray. Napasigaw sa sakit ang lalaki, hinawakan nito ang kaniyang dalawang mata sa sakit. Nahulog sa kamay ng lalaki ang cellphone na nalaglag ni Joan sa kaninang pagkakadapa.

Hinablot ni Joan ang cellphone at nagbalak na tumakbo, subalit kinabahan siya na baka sundan ng lalaking umaaray sa sakit. Agad niyang tinulak ang lalaki. Tumama ang ulo nito sa pader, nawalan ng malay, at puno ng dugo sa ulo.

Tumakbo siya pabalik sa kaniyang bahay. Muntik-muntikan na siya, wala na sa kamay niya ang pepper spray. Bukas ay papasok siya bilang isang manager. Pinindot ni Joan ang radyo, walang biktima kagabi. Sa unang beses, sa nagdaang tatlong araw, nakatulog siya nang mahimbing.

Kinabukasan ay mababalitaan na naman ang isang nabiktima sa mapanganib na lungsod.